

[Pürschel.]

Hr. Parkov, vil pege paa den Værdi, det kan have for de paagældende, at de faar denne Anciennitet uden at skulle betale noget særligt derfor.

Bindslev: I den Tjenestemandsløvslov, som gjaldt før den nugældende Lov af 31. Marts 1931, fandtes der en Bestemmelse vedrørende Tjenestemandsløvs Pensionering, som gik ud paa, at hvis en Tjenestemand tog sin Afsked, om jeg saa maa sige, i Naade, saa havde han Ret til at faa udbetalt de Bidrag, han selv havde indbetalt til Statens Pensionsfond. Denne Bestemmelse blev ved Loven af 1931 ændret, ganske simpelt paa den Maade, at man lod det paagældende Stykke glide ud af Loven. At der herigennem skete noget, som var ubilligt og maatte føles som ubilligt af alle Tjenestemænd, ønsker jeg gerne at paa-pege, thi de Bidrag, det her drejer sig om, er og var jo dog de paagældende Tjenestemandsløvs Løn, og de burde naturligvis have Ret til at medtage dem, naar de gik ud af Stillinger i Statens Tjeneste. Nu foreligger der her et Lovforslag, som bl. a. gaar ud paa, at Staten forbeholder sig, at naar en Tjenestemand gaar over fra Folkeskolen eller fra Kirken eller fra Kommunen til Statens Tjeneste, da skal den paagældende Tjenestemand medføre til Fordel for Statskassen det, som er indbetalt til den paagældende Institutions Kasse; det skal indgaa direkte i Statskassen. Deraf burde logisk ogsaa følge, at naar en Tjenestemand forlader Statens Tjeneste eller Skolens eller Kirkens, har han Ret til at føre med sig til sin private Virksomhed de Beløb, som han direkte, selv, af sin egen Løn, har indbetalt i Pensionskassen. Jeg skal i denne Forbindelse pege paa, at i alt Fald i en Række Kommuner anerkender man som en Selvfølge denne Ret for de kommunale Tjenestemænd. Staten kan ikke være bekendt at byde sine Tjenestemænd de Vilkaar, at de i det Øjeblik, de forlader Statens Tjeneste, ikke som en ganske naturlig Ting har Lov til at medtage de Beløb, som de selv har indbetalt til deres egen Pensionering, og jeg tillader mig derfor at henstille til den højt-ærede Finansminister og til det Udvalg, som kommer til at arbejde med Sagen, ogsaa at tage disse Bemærkninger med i Overvejelsen.

Hans Jacob Sørensen: Jeg vil gerne indrømme den højtærede Finansminister, at jeg tror, han har ganske Ret i sin Betragtning, at det kun vil være meget faa, der indtræder i Statstjenesten, som ikke gerne, om de da kan, vil yde det Bidrag, som afkræves dem for den forøgede Pensionsanciennitet, men jeg mener alligevel, det vil være rigtigt, at det bliver fastslaaet klart og tydeligt, at de, der indtræder, er frit stillede i Henseende til, hvilket Standpunkt de vælger. Jeg er heller ikke uenig med Finansministeren i, at de, der kommer ind i Politimesterstillinger, kan faa en vis Pensionsanciennitet tillagt, men saa vidt jeg forstaar det, kan det kun blive i Kraft af Tjenestemandsløvs § 55, hvor der staar:

„Naar nogen ved sin første Ansættelse i en med Pensionsret forbunden Stilling har fyldt sit 35te Aar, kan det i særlige Tilfælde ved Normeringslov bestemmes, at der efter de første 10 Aars Tjeneste, dog ikke før det fyldte 65de Leveaar, ved Pensionsberegning skal godskrives ham et vist Antal Tjenesteaar, der fastsættes under Hensyn til Alderen ved Ansættelsen, men i det højeste 10 Aar.“

Ved den Lov, der i Fjor blev gennemført for Dommere, er der gennemført særlig gunstige Bestemmelser for disse, og vi mener, at disse Bestemmelser ogsaa maa gælde for dem, der indtræder i Politimesterstillinger. Men jeg forstaar den højtærede Finansminister saaledes, at han ogsaa er villig til at forhandle om dette Spørgsmaal, og det takker jeg ham for.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg vil gerne sige til de ærede Medlemmer, der har udtalt sig om Lovforslaget, at hvis der kan være enkelte mindre Ting deri, som man ønsker rettet, saa er jeg villig til at forhandle derom. Det er muligt, at Tjenestemandsløvs § 55 indeholder en Bestemmelse, ifølge hvilken Politimestrene kun kan faa tillagt de 10 Aars Anciennitet, hvis det er paakrævet, at der tillægges dem en større Anciennitet, men hvis det ikke kan gøres i Kraft af det Forslag, der her foreligger, kan vi jo drøfte Sagen.

Derimod er jeg ikke saa enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel, der, saa vidt